

Arrest

**nr. 38 798 van 16 februari 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 3 december 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN BELLINGEN, die loco advocaat G. VERGAUWE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 11 februari 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 30 oktober 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven dd. 3 november 2009 in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Slavische moslim (Bosniak) afkomstig uit Veles en bezit u de Macedonische nationaliteit. U verklaarde dat u in Macedonië door Macedoniërs en etnische Albanezen gediscrimineerd wordt omdat u tot een etnische minderheid behoort. Bovendien zou u als lid van een etnische minderheid geen rechten hebben. Op school zou u gepest en afgeperst zijn en u zou regelmatig problemen gehad hebben als u naar de discotheek ging. Zo zou men onder andere bier op u gegooid hebben. U zou ooit een klacht hebben ingediend bij de politie omdat u afgeperst werd op school door Macedonische medeleerlingen die u dwongen om voor hen sigaretten en andere zaken te kopen. Deze klacht zou echter geen resultaat hebben gehad. U zou ook lid geweest zijn van een plaatselijke Macedonische voetbalploeg. In maart 2007 zouden jullie een match hebben gespeeld tegen een etnisch Albanese ploeg. Na de match zou uw zus u per fiets komen ophalen zijn. Onderweg zouden jullie aangevallen zijn door etnische Albanezen die ook aanwezig waren op de match. Ze zouden u geslagen hebben en een spray in uw ogen gespoten hebben, waardoor u tijdelijk niets meer zag. Vervolgens zouden ze uw zus meegenomen en verkracht hebben. U noch uw zus zouden klacht hebben ingediend. In juni 2006 zou uw vader overleden zijn aan de gevolgen van een longaandoening. U zou een zeer hechte band hebben gehad met uw vader en sinds zijn dood zou uw psychische toestand slecht zijn. In Macedonië zou u hiervoor behandeld zijn met medicatie. Omwille van uw slechte psychische toestand zou u in februari 2009 beslist hebben om Macedonië te verlaten. U bent in België aangekomen op 11 februari 2009 en vroeg nog diezelfde dag asiel aan. U bent in het bezit van een Macedonische identiteitskaart, afgeleverd te Veles op 13 februari 2007, een Macedonisch rijbewijs, dat u ondertussen hebt omgewisseld voor een Belgisch rijbewijs, een internationale geboorteakte, afgeleverd te Veles op 2 februari 2009, een internationale overlijdensakte ter staving van de dood van uw vader, afgeleverd te Veles op 2 februari 2009, een medisch attest, d.d 28 januari 2009, waarin verklaard wordt dat u zich in maart 2006 bij de arts heeft aangeboden met het verzoek tot een diagnose en behandeling wegens huilbuien en suïcidale ideeën, een medisch attest waaruit blijkt dat u in januari 2008 een herniaoperatie onderging en een kopie van een Belgisch proces-verbaal van een politieverhoor, waarin u verklaarde dat u aan het station lastiggevallen werd door andere bewoners van het opvangcentrum in Lanaken.

B. Motivering

Ik stel vast dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald op basis waarvan ten aanzien van u kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot het incident in maart 2007 (u en uw zus aangevallen door etnische Albanezen na een voetbalmatch) dient vooreerst opgemerkt te worden dat dit een feit betreft van louter gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard. U stelde weliswaar dat u in Macedonië mishandeld werd omwille van uw etnische origine, maar u bracht geen concrete feiten of elementen aan om deze bewering te staven (gehoor CGVS p. 3). Uit uw verklaringen blijkt niet dat bovengenoemd incident etnisch geïnspireerd was en niet kan beschouwd worden als een loutere vorm van geweld na een voetbalwedstrijd tussen aanhangers van twee rivaliserende ploegen. Uw bewering als zouden Slavische moslims in Macedonië gediscrimineerd en slecht behandeld worden en geen rechten hebben (gehoor CGVS pp. 3-4 en 11), is bovendien in tegenspraak met de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie, waarvan een kopie als bijlage bij het administratieve dossier werd gevoegd. In deze informatie, die handelt over de situatie van minderheden in Macedonië, wordt immers nergens melding gemaakt van discriminatie van of een negatieve houding ten overstaan van Slavische moslims. Toen u gevraagd werd welke fundamentele rechten u als Slavische moslim in Macedonië niet kon uitoefenen, moest u zelfs het antwoord schuldig blijven. Aanvankelijk stelde u dat u niet naar dokter kon gaan, maar u voegde daarna toe dat u er wel degelijk over een ziekteverzekering beschikte (gehoor CGVS p. 4). Uit de twee door u neergelegde medische attesten blijkt bovendien dat u in Macedonië wel degelijk medische verzorging kon krijgen. Aan bovenstaande dient toegevoegd te worden dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit zou blijken dat u voor bovenvermeld probleem geen beroep kon doen op de bescherming van uw autoriteiten. Zo zou u van bovenvermeld incident geen melding gemaakt hebben bij uw autoriteiten. Uw motivatie om geen klacht in te dienen – met name omdat u dat niet durfde (gehoor CGVS p. 6) – kan niet als afdoende uitleg worden weerhouden. Het is immers de taak van de autoriteiten om u indien nodig bescherming te bieden en een onderzoek te voeren. In dit geval kan men dus niet gewagen van een gebrek aan/onwil tot bescherming vanwege de plaatselijke autoriteiten.

Uw problemen met etnische Albanezen of Macedoniërs op school en in de discotheek (betrokkenheid bij incidenten, steaming, ...) zijn dan weer onvoldoende ernstig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging volgens artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of volgens artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming van dezelfde wet. Bovendien waren uw verklaringen over de stappen die u ondernam naar aanleiding van bovenvermelde

problemen uiterst vaag en tegenstrijdig, hetgeen verder afbreuk doet aan de ernst van de door u aangehaalde vrees. Zo verklaarde u dat u klacht had ingediend omdat u geslagen werd door etnische Albanezen, maar meteen daarna ontkende u dat weer (gehoor CGVS p. 9). Dan verklaarde u dat u een klacht had ingediend bij de politie omdat u afgeperst werd terwijl u op de middelbare school zat (gehoor CGVS p. 9). U kon echter niet eens bij benadering vertellen in welk jaar u deze klacht indiende en hoe oud u toen ongeveer was (gehoor CGVS pp. 9-10). U verklaarde in dit verband dat de politie de geëigende procedures volgde maar dit niets had opgeleverd. U wist echter niet of de ouders ooit door de politie ondervraagd waren en u zou daar ook niet naar geïnformeerd hebben (gehoor CGVS p. 10). Op de expliciete vraag naar het aantal keer dat u een klacht indiende in Macedonië, moest u het antwoord schuldig blijven. U antwoordde dat u zich niet kon herinneren hoeveel keer u klacht indiende en dat u nu eenmaal niet alles kunt onthouden. U kon zelfs niet bevestigen of u slechts één keer of vaker naar de politie was gegaan (gehoor CGVS pp. 8, 10). Uw raadsman haalde aan dat er rekening mee moet worden gehouden dat u medicatie neemt (gehoor CGVS p. 11). U legde echter geen documenten neer ter staving van het feit dat uw medicatiegebruik een invloed zou kunnen hebben op uw gehoor. U haalde wel aan dat u te kampen hebt met psychische problemen. U stelde dat deze gelieerd zouden zijn aan de dood van uw vader (gehoor CGVS p. 7). Ter staving hiervan legde u een medisch attest, d.d. 28 januari 2009, neer waarin bevestigd wordt dat u zich in juni 2006 tot de arts wendde met het verzoek voor een diagnose en behandeling wegens huilbuien en suïcidale ideeën. Als anamnese wordt in het attest melding gemaakt van de terminale longziekte van uw vader. Uit niets blijkt dan ook dat de door u aangehaalde medische problemen verband zouden houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980. De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Het medisch attest, d.d. 28 januari 2009, werd hierboven reeds besproken. De overige documenten bevestigen uw identiteitsgegevens, het overlijden van uw vader en het feit dat u een operatie hebt ondergaan, hetgeen door mij niet wordt betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn middel de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève betreffende de status van Vluchtelingen van 28 juli 1951 (Vluchtelingenverdrag) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker verwijst in een eerste middelonderdeel naar de vluchtelingendefinitie en stelt dat de gegevens die door verzoeker werden verstrekt duidelijk gewag maken van gevaren die voortvloeien uit zijn behoren tot een etnische minderheid, waardoor hij wordt gediscrimineerd. Dit is een gevolg van de oorlog en mag niet worden geminimaliseerd. Wat de zus van verzoeker is overkomen is geen voetbalincident, doch een door racisme ingegeven feit. Verzoeker verwijt de bestreden beslissing het relaas als louter gemeenrechtelijk af te doen.

In een tweede middelonderdeel stelt verzoeker dat hij naar bestvermogen heeft geantwoord op de vragen die hem werden gesteld, maar dat psychische problemen hierop een invloed kunnen hebben. De psychische toestand van verzoeker vindt zijn oorzaak in het overlijden van verzoekers vader en andere problemen. Verweerder erkent deze problemen, maar trekt er geen conclusies uit. Er wordt enkel gesuggereerd om een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen, wat niet tot de bevoegdheid van verweerder behoort, terwijl deze psychische problemen moeten worden beoordeeld in het kader van de asielaanvraag.

In een derde middelonderdeel gaat verzoeker in op het motief van de bestreden beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing scheert de twee problemen over dezelfde kam, terwijl het toch twee onderscheiden categorieën betreft. Verzoeker oppert dat subsidiaire bescherming “*iets anders (is) dan asiel*” (sic) en dus niet op basis van dezelfde criteria kan worden beoordeeld.

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.3. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 20 september 1999, nr. 82.301; RvS 18 april 1997, nr. 65.919).

2.4. De Raad merkt op dat het feit dat verzoeker deel uitmaakt van een minderheid, niet volstaat voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling in de zin van de definitie uit het Vluchtelingenverdrag. Er dient in de eerste plaats sprake te zijn van “*vervolg*ing”, wat slechts het geval is bij een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen de welke een staat niet kan of wil beschermen (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 104-105).

2.5. Ter gelegenheid van zijn verhoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 2 juli 2009, waarvan het verslag zich in het administratief dossier bevindt, bracht verzoeker een warrig amalgaam van feiten naar voor, volgens zijn beweringen gepleegd door Macedoniërs en Albanen, onder andere op school, de voetbal en de disco (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 3-4 en 7-10). Hij bleek echter nauwelijks bij machte de feiten te dateren en maakte niet duidelijk of en hoe vaak hij voor deze feiten klacht had ingediend bij de politie (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 10). Verzoeker bleef ook totaal in gebreke in het algemeen aan te duiden met betrekking tot welke rechten Slavische moslims in Macedonië zouden worden gediscrimineerd (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 4). Blijkens de landeninformatie die in het administratief dossier is opgenomen, wordt geen melding gemaakt van enige discriminatie van Slavische moslims in Macedonië (zie stuk 13, Landeninformatie). Op grond van deze vaststellingen kan worden besloten dat de door verzoeker aangehaalde problemen niet gelijkgesteld kunnen worden met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. In zijn verzoekschrift brengt verzoeker geen gegevens aan die aanleiding zouden kunnen geven tot een andere beoordeling van het asielrelaas.

2.6. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift specifiek naar een gewelddadig incident na een voetbalwedstrijd tegen een ploeg van Albanen waarbij zijn zus zou zijn verkracht. Verzoeker omschrijft dit incident als een “*racistisch feit*”. Uit het gehoorverslag blijkt dat het incident volgens de verklaringen van verzoeker plaatshad na een voetbalwedstrijd tegen een Albanese ploeg en de plegers ook voetballers waren (stuk 3 gehoorverslag CGVS, p. 4-6). Zoals de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing terecht stelt, hebben dergelijke feiten een gemeenschappelijk (strafrechtelijk) karakter omdat de plegers ervan niet-overheidsactoren zijn. Slechts indien zou worden aangetoond dat de autoriteiten geen bescherming kunnen of willen bieden tegen deze misdrijven omwille van, bijvoorbeeld, de etnisch-religieuze achtergrond van verzoeker, kunnen deze feiten in aanmerking worden genomen. Daargelaten de vraag of er inderdaad racistische motieven aan het misdrijf ten grondslag lagen, blijkt dat noch verzoeker, noch zijn zus naar aanleiding ervan klacht hadden neergelegd bij de politie, zogenaamd omdat zij niet durfden (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 6). Het gebrek aan durf volstaat niet om te besluiten dat verzoeker verstoken zou blijven van overheidsbescherming waardoor hij in aanmerking komt voor de bescherming die voorzien is in het Vluchtelingenverdrag. Zoals hierboven reeds vermeld, wordt in de landeninformatie die aan het administratief dossier is toegevoegd trouwens nergens melding gemaakt van enige discriminatie van Slavische moslims in Macedonië op het vlak van bescherming door de politie.

2.7. Waar verzoeker stelt dat hij naar bestvermogen heeft geantwoord, maar dat psychische problemen hun invloed hebben gehad, stelt de Raad vast dat verzoeker zijn beweringen op dit punt niet staft met enig recent medisch attest. Uit de stukken die verzoeker aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen had overgemaakt en die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt inderdaad dat bij verzoeker in zijn land van herkomst psychische problemen werden vastgesteld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk op welke wijze deze medische elementen zouden nopen tot een andere beoordeling van zijn asielaanvraag. In weerwil van verzoekers beweringen dienen dergelijke problemen wel degelijk beoordeeld te worden in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De asielinstanties beschikken immers niet “*over de vereiste competenties om de medische situatie van een vreemdeling (...) in te schatten*” (zie Memorie van toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2005-2006, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 10). In de bestreden beslissing wordt daarom terecht verwezen naar de bevoegdheid van de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

2.8. Volgens verzoeker dient de subsidiaire bescherming op grond van andere criteria te worden beoordeeld. De Raad stelt wederom vast dat verzoeker geen specifieke elementen aanbrengt met betrekking tot de subsidiaire bescherming die aanleiding zouden kunnen geven tot dergelijke andere beoordeling. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de pesterijen die verzoeker beweert te hebben ondergaan op school en in discotheken onvoldoende ernstig zijn om te besluiten tot een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij wel degelijk een reëel risico loopt. Ten overvloede merkt de Raad op dat om in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus verzoeker eveneens dient aan te tonen dat hij zich niet onder de bescherming van de autoriteiten van zijn land van herkomst kan of, wegens dat risico, wil stellen.

2.9. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kwam tot het besluit dat verzoeker onvoldoende elementen heeft aangehaald op basis waarvan kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag zonder hierbij artikel 1, A (2) van voormeld verdrag te schenden. Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat de Commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de verklaringen van verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken, de vragenlijst en het gehoor bij het Commissariaat-generaal waarbij verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Verzoeker blijft in gebreke aan te duiden met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden. Er werd geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond. De aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel kan ook niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Het enig middel is ongegrond. De Raad sluit zich voor het overige aan bij de motivering van de bestreden beslissing en maakt deze tot de zijne.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 16 februari 2010 door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN